

Biskup Keith B. McMullin

Druhý rádce v Předsedajícím biskupstvu

Naše stezka povinnosti

Povinnost nevyžaduje dokonalost, ale vyžaduje píli. Není jen tím, co vyžaduje zákon; je tím, co je ctnostné.

Tento svět je neklidný. Všude samé nesváry a pohromy. Někdy se zdá, jako by osud lidstva možná visel jen na vlásku.

Pán předvídal naši dobu a řekl: „Nebesa se budou trásti, a země také; a veliké soužení bude mezi dětmi lidskými, *ale lid svůj zachovám.*“¹ Toto zaslíbení nám má dodávat velkou útěchu.

Ačkoli pohromy zcela rozvracejí „poklidný běh [našeho života]“,² nemusejí zanechat náš život navždy rozbitý. Mohou nás „[podněcovat] k rozpomenutí se“,³ „[probouzet nás] k vědomí [naší] povinnosti ... vůči Bohu“⁴ a zachovávat nás „na cestě [naší] povinnosti“.⁵

V Holandsku během 2. světové války používala rodina Casper ten Boomových svůj dům jako úkryt pro ty, které hledali nacisté. Byl to způsob jejich života pramenící z křesťanské víry. Čtyři členové rodiny přišli kvůli tomuto poskytování úkrytu o život. Corrie ten Boomová a její sestra Betsie strávily strašlivé měsíce v nechvalně známém koncentračním táboře Ravensbrück. Betsie tam zemřela – Corrie přežila.

V Ravensbrücku Corrie a Betsie poznaly, že Bůh nám pomáhá odpouštět. Po válce se Corrie rozhodla dělit se o

toto poselství s druhými. Při jedné příležitosti promlouvala ke skupině lidí v Německu, kteří trpěli následkem válečného pustošení. Její poselství znělo „Bůh odpouští“. A právě tehdy věrnost Corrie ten Boomové přinesla své požehnání.

Přistoupil k ní nějaký muž. Poznala v něm jednoho z nejkrutějších dozorců z tábora. „Zmínila jste se ve svých slovech o Ravensbrücku,“ řekl. „Byl jsem tam dozorcem. ... Ale od té doby ... jsem se stal křesťanem.“ Vysvětlil, že od té doby usiloval o to, aby mu Bůh odpustil krutosti, kterých se dopustil.

Pak natáhl ruku a zeptal se: „Odpustíte mi prosím?“

Corrie ten Boomová poté řekla:

„Nemohl tam stát déle než několik vteřin – s nataženou rukou – ale mně se to zdálo jako hodiny, a zápasila jsem s tou nejtěžší věcí, kterou jsem kdy musela udělat.

... Poselství, že Bůh odpouští, má ... podmínku – že odpustíme těm, kteří ublížili nám. ...

... ‚Pomoz mi!‘, modlila jsem se v duchu. ‚Zvednout ruku dokážu. To ještě zvládnou. Ty zajisti pocit odpuštění.‘

... Toporně a mechanicky jsem stiskla nabízenou ruku. A přitom se stalo něco neuvěřitelného. V rameni jsem pocítila mravenčení, které mi prošlo paží a vstoupilo do našich spojených rukou. Pak se mi zdálo, jako by tento uzdravující hřejivý pocit prostoupil celou mou bytostí, a do očí mi vhrkly slzy.

‚Odpouštím ti, bratře!‘ plakala jsem, ‚z celého srdce.‘

Dlouho jsme si tiskli ruku – bývalý dozorce a bývalá vězenkyně. Nikdy jsem nepocítovala Boží lásku tak intenzivně jako tehdy.“⁶

Pro ty, kteří se vyhýbají zlu a žijí dobrým životem, kteří usilují o lepší dny a dodržují přikázání Boží, se může vše zlepšovat i tváří v tvář tragédii. Spasitel nám ukázal cestu. Z Getseman, z kříže i z hrobu vítězně povstal a přinesl nám všem život a naději. Vyzývá nás: „Pojďte, následujte mě.“⁷

President Thomas S. Monson řekl: „Máme-li kráčet vzpřímeně, musíme životu něco přinést. Máme-li naplnit své určení a vrátit se k našemu Otci v nebi, musíme dodržovat Jeho přikázání a žít podle Spasitelova vzoru. Budeme-li tak činit, nedosáhneme jen svého cíle –

věčného života, ale také opustíme tento svět bohatší a lepší, než jaký by byl, kdybychom *nežili a nekonali své povinnosti*.⁴⁸

V Bibli svaté jsou tato inspirovaná slova: „Summa všeho, což jsi slyšel: Boha se boj, a příkázání jeho [dodržuj, neboť *v tomto spočívá veškerá povinnost člověka*].“⁴⁹

Co je to zač, tato povinnost?

Povinnost, kterou mám na mysli, je to, co se od nás očekává, že budeme dělat a jakými budeme. Je to morální požadavek, který od člověka i společnosti požaduje to, co je správné, pravdivé a úctyhodné. Povinnost nevyžaduje dokonalost, ale vyžaduje píli. Není jen tím, co vyžaduje zákon; je tím, co je ctnostné. Není vyhrazena jen mocným nebo vysoce postaveným, spočívá spíše na základu osobní zodpovědnosti, bezúhonnosti a odvahy. Když člověk koná svou povinnost, projevuje tím svou víru.

President Monson o ní řekl: „S láskou opatruji ono vznešené slovo *povinnost*.“¹⁰ Pro členy Církve Ježíše Krista znamená stezka povinnosti to, že budeme v každodenním životě dodržovat své smlouvy.

Komu a čím jsme povinováni?

Zaprvé – naše stezka povinnosti směřuje k Bohu, našemu Věčnému Otci. On je autorem plánu spasení, „[tvořitelem] nebe a země“, stvořitelem Adama a Evy.¹¹ Je zdrojem pravdy,¹² zosobněním lásky,¹³ a díky Němu existuje vykoupení skrze Krista.¹⁴

President Joseph F. Smith řekl: „Vše, co máme, pochází od [Boha]. ... Sami o sobě jsme jen neživou hroudou hlíny. Život, inteligence, moudrost, úsudek, schopnost přemýšlet – to vše jsou dary, které Bůh dal dětem lidským. Dává nám fyzickou sílu i naše duševní schopnosti. ... Máme ctít Boha svou inteligencí, svou silou, svým chápáním, svou moudrostí a veškerou mocí,

kterou máme. Máme se snažit na tomto světě konat dobro. *Toto je naše povinnost*.“¹⁵

Člověk nemůže konat svou povinnost vůči Bohu Otci, aniž by ji konal i vůči Synu Božímu, Pánu Ježíši Kristu. Ctít jednoho si žádá ctít druhého, neboť Otec stanovil, že jedině ve jménu Kristově a skrze něj se může člověk zcela zhostit této povinnosti.¹⁶ On je naším Příkladem, naším Vykupitelem a naším Králem.

Když muži a ženy, chlapci a dívky konají svou povinnost vůči Bohu, nutí je to konat svou povinnost i vůči druhým, své rodině, své církvi a národu, vůči všemu, co jim je svěřeno do péče. Jsou povinováni zvelebovat své talenty a být dobrými lidmi dodržujícími zákony. Stávají se pokornými, poddajnými a dá se s nimi snadno vycházet. Střídmost vítězí nad bezuzdností; poslušnost řídí jejich píli. Spočívá na nich pokoj. Občané se stávají loajálními, společnosti dobročinnými a bližní se

stávají přáteli. Bůh nebes se raduje, na zemi vládne pokoj, a tento svět se stává lepším místem.¹⁷

Jak máme poznat svou stezku povinnosti uprostřed krize?

Modlíme se! Je to pro každého spolehlivý způsob, jak ji poznat; je to pro každého záchranné lano do nebe. Apoštol Petr řekl: „Nebo oči Páně na spravedlivé, a uši jeho k prosbám jejich [jsou otevřeny].“¹⁸

Pokorná, upřímná a inspirovaná modlitba každému z nás umožňuje získat božské vedení, které tak naléhavě potřebujeme. Brigham Young radil: „Lidé jsou občas tak zmateni, ustaraní a ztrápení ...; náš úsudek nás přesto učí, že je naší povinností se modlit.“¹⁹

Ježíš učil:

„Musíte bdít a modlit se vždy, abyste nevešli v pokušení. ...

Tudíž se musíte vždy modlit k Otci ve jménu mém; ...

Modlete se k Otci ve své rodině,

vždy ve jménu mém, aby manželkám vašim a dětem vašim mohlo být požehnáno.“²⁰

Aby byly modlitby účinné, musejí být v souladu s plánem nebes. Modlitba víry nese ovoce tehdy, když nastává tento soulad, a tento soulad nastává, když jsou modlitby inspirovány Svatým Duchem. Duch ukazuje, jaké mají být naše prosby.²¹ Bez tohoto inspirovaného vedení máme sklon prosit chybně,²² usilovat o to, aby se konala jen naše vůle, nikoli „vůle Tvá“.²³ Je stejně tak důležité být vedeni Svatým Duchem při modlitbě, jako být osvětleni tímto Duchem, když na modlitbu získáváme odpověď. Taková modlitba pak přináší požehnání nebes, protože náš Otec „ví, ... čeho jest [nám] potřebí, prve než [bychom] ho prosili“,²⁴ a každou upřímnou modlitbu zodpovídá. Nakonec jsou to Otec a Syn, kteří slibují: „Proste, a dánoť bude vám; hleďte, a naleznete; tlucte, a bude vám otevřeno.“²⁵

Svědčím o tom, že naše stezka povinnosti je jasně vyznačena nezlomnou vírou v Boha, Věčného Otce, a v Jeho Syna, Ježíše Krista, a v moc modlitby. Po této stezce mají putovat všechny Boží děti, které Boha milují a touží dodržovat Jeho přikázání. Pro mladé tato stezka vede k osobnímu úspěchu a k přípravě; pro dospělé vede k obnovené víře a odhodlání; pro starší generaci vede ke spravedlivému náhledu k vytrvání ve spravedlivosti až do konce. Každého věrného poutníka vybuzuje silou Páně, chrání ho před soudobým zlem a obdarovává ho poznáním, že „summa všeho ... [je bát se] Boha ... a přikázání jeho [dodržovat, neboť v tomto spočívá veškerá povinnost člověka]“.²⁶ Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Mojžíš 7:61; zvýraznění přidáno.
2. Joseph F. Smith, *Gospel Doctrine*, 5th ed. (1939), 156.
3. Mosiáš 1:17.
4. Alma 7:22.
5. Helaman 15:5.
6. Corrie ten Boom, *Tramp for the Lord* (1974), 54–55.
7. Viz Lukáš 18:22.
8. Thomas S. Monson, použito se svolením.
9. Kazatel 12:13.
10. Thomas S. Monson, „Duty Calls“, *Ensign*, May 1996, 43.
11. Viz Nauka a smlouvy 20:17–19.
12. Viz Nauka a smlouvy 93:36.
13. Viz 1. Janova 4:8.
14. Viz Jan 3:16; Helaman 5:10–11.
15. Joseph F. Smith, Conference Report, Oct. 1899, 70; zvýraznění přidáno.
16. Viz Moroni 10:32–33; Nauka a smlouvy 59:5.
17. Viz Alma 7:23, 27.
18. 1. Petrova 3:12.
19. *Učení presidentů Cirkve: Brigham Young* (1997), 45; zvýraznění přidáno.
20. 3. Nefi 18:18–19, 21.
21. Viz Nauka a smlouvy 50:29–30.
22. Viz Jakub 4:3.
23. Matouš 6:10.
24. Matouš 6:8.
25. Matouš 7:7; viz také Joseph Smith Translation, Matthew 7:12–13.
26. Kazatel 12:13.

